

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท.
มีมติชี้มูลความผิด^๑

กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีหนังสือ ลับ^๒ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๖/๑๕๓ ลงวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๖๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า

๑. ระหว่างวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๖ ถึงวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๖ สำนักงาน ป.ป.ท. มีหนังสือถึงปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช รวมจำนวน ๓๐ ฉบับ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๒ ราย ข้าราชการสังกัดกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ๒๕ ราย และข้าราชการสังกัดกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ๓ ราย ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้ไต่สวนข้อเท็จจริง กรณีการกล่าวหาเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งรับผิดชอบปฏิบัติงานปลูกป่าและบำรุงพื้นที่ป่าชายเลนใช้อำนาจหน้าที่ในการจัดการและรักษาทรัพยากร ป่าไม้โดยมิชอบด้วยกฎหมายและหลักฐานการจ่ายเงิน และอาศัยตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย เบียดบังค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวรายวัน เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย และมีมติว่ากระทำการทุจริตในภาครัฐ โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๑ มูลความผิดทางอาญา การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดตามมาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๔) ประกอบมาตรา ๙๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา แต่เนื่องจากความผิดตามมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๔) คดีขาดอายุความอันเป็นเหตุให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามมาตรา ๓๙ (๖) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา จึงวินิจฉัยชี้มูลความผิดตามมาตรา ๑๔๗ และมาตรา ๙๑ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

สำหรับคณะกรรมการจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราว ไม่ปรากฏพฤติการณ์และพยานหลักฐานว่ามีเจตนาที่จะร่วมกระทำการทุจริตเบิกเงินค่าจ้างมาตั้งแต่ต้น ทั้งจากผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินก็เพียงขอให้ต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวเท่านั้น ไม่ปรากฏพฤติการณ์และพยานหลักฐานเพียงพอแก่การแจ้งข้อกล่าวหา จึงเห็นควรยุติเรื่อง

^๑ ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๔/๑๖๕ ลงวันที่ ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๖๗ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๒ ต่อมากระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ ทส ๐๒๒๒.๖/๑๕๓๐ ลงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๖๗ ยกเลิกชั้นความลับ

๑.๒ มูลความผิดทางวินัย การกระทำของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับขณะกระทำความผิด

โดยให้พิจารณาโทษทางวินัยข้าราชการ ๓๐ รายดังกล่าว ตามมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. โดยมีต้องดำเนินการสอบสวนทางวินัยอีกตามมาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑

๒. กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช มีหนังสือถึงปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาสังกัดกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวข้างต้น โดยเห็นว่า สำนักงาน ก.พ. เคยตอบข้อหารือเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยในกรณีนี้แล้วว่า เรื่องนี้เป็นกรณีที่ข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยร่วมกัน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงเป็นผู้มีอำนาจสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อให้ครอบคลุมเรื่องที่กล่าวหาและผู้ถูกกล่าวหาตามที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้แจ้งให้ดำเนินการ เมื่อกรณีนี้ยังไม่มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และคณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติชี้มูลความผิดแก่ข้าราชการดังกล่าวแล้ว การพิจารณาโทษทางวินัยจึงต้องดำเนินการตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว๖ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ ซึ่งแจ้งเวียนแนวทางปฏิบัติกรณีนี้ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญว่า กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันในเรื่องเดียวกันนั้น ให้เทียบเคียงกับกรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญว่า หากจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ถูกชี้มูลความผิดดังกล่าว ผู้ใดเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เพื่อจะได้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. สามัญพิจารณาให้ถูกต้องตรงกัน ซึ่งกรณีนี้ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน จึงขอให้ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการดังกล่าว เพื่อให้ อ.ก.พ. กระทรวง ดำเนินการตามระเบียบและกฎหมายต่อไป

๓. ต่อมากระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีหนังสือส่งเรื่องคืนให้กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เพื่อดำเนินการตามมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ ต่อไป โดยกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเห็นว่า กรณีนี้คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้วินิจฉัยและมีมติชี้มูลความผิดข้าราชการเฉพาะรายบุคคลเป็นไปในแนวทางเดียวกันว่า พฤติการณ์ของผู้ถูกกล่าวหาเป็นความผิดเฉพาะรายบุคคลในการเบิกเงินค่าจ้างของแต่ละหน่วยปลูกป่าชายเลน มีมูลกรณีแต่ละเรื่องแยกกันในแต่ละราย แต่ละหน่วยปลูกป่าชายเลน จึงไม่ใช่กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลข้าราชการว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน ตามความในหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว๖ฯ และไม่เป็นการกระทำความผิดร่วมกันตามมาตรา ๙๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ

๔. สำนักงานปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช ได้พิจารณาโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการในสังกัด โดยมีคำสั่งไล่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาในสังกัดออกจากราชการ รวม ๔ ราย และอีก ๑ รายที่โอนไปสังกัดจังหวัดพัทลุง ผู้ว่าราชการจังหวัดพัทลุงมีคำสั่งไล่ออกจากราชการแล้วเช่นเดียวกัน

๕. ในส่วนกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งยังไม่ได้มีคำสั่งลงโทษทางวินัยข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาทั้ง ๒๕ ราย แต่มีหนังสือหารือไปยังสำนักงาน ก.พ. เกี่ยวกับการดำเนินการพิจารณาโทษทางวินัย กรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดแก่ข้าราชการในกรณีดังกล่าวว่าอยู่ในอำนาจการพิจารณาโทษทางวินัยของ อ.ก.พ. สามัญใด

๖. สำนักงาน ก.พ. มีหนังสือตอบข้อหารือเกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิด สรุปความได้ว่า ข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ สำนักงาน ก.พ. เคยพิจารณาแล้วว่า เป็นกรณีข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยร่วมกัน ปลัดกระทรวงเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามนัยมาตรา ๙๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ และการพิจารณาว่า กรณีใดจะเป็นกรณีที่ข้าราชการถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยร่วมกัน ควรพิจารณาจากมูลกรณีที่ถูกล่าว่าหาเป็นสำคัญ กล่าวคือ เป็นการกล่าวหาในมูลกรณีเรื่องเดียวกันหรือไม่ โดยไม่จำเป็นต้องวิเคราะห์ถึงพฤติการณ์ของบุคคลที่เกี่ยวข้องในเรื่องที่ถูกล่าว่าหาว่ามีเจตนากระทำการร่วมกันหรือไม่ เพียงใด เนื่องจากเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการสอบสวนที่จะต้องทำความจริงให้ปรากฏ

สำหรับการพิจารณาว่า อ.ก.พ. สามัญใดมีอำนาจพิจารณาโทษทางวินัยกรณีข้าราชการต่างกรมในกระทรวงเดียวกันกระทำความผิดร่วมกัน นั้น สำนักงาน ก.พ. เห็นว่า มาตรา ๙๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ บัญญัติว่า กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญต่างกรมในกระทรวงเดียวกันถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยร่วมกันให้ปลัดกระทรวงเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน และข้อ ๕๘ (๓) ของกฎ ก.พ. ว่าด้วยการดำเนินการทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดว่า ในกรณีที่ปลัดกระทรวงเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน ให้ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่เป็นผู้พิจารณา ประกอบกับตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว๖๖๖ วางแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดแก่ข้าราชการว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน ให้เทียบเคียงกับกรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้าราชการพลเรือนสามัญ ว่าหากจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ที่ถูกชี้มูลความผิดดังกล่าวผู้ใดเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน เมื่อเรื่องนี้เป็นกรณีที่ข้าราชการต่างกรมในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกัน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจึงเป็นผู้มีอำนาจแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๙๔ (๒) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ดังนั้น กรณีนี้จึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พิจารณาลงโทษทางวินัยข้าราชการตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง

๗. กรณีดังกล่าวข้างต้น เป็นกรณีที่ความเห็นของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมกับความเห็นของสำนักงาน ก.พ. ขัดแย้งกันเกี่ยวกับอำนาจการพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัย ตามรายงานการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ที่มีมติชี้มูลข้าราชการว่า การกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงดังกล่าวเป็นกรณีข้าราชการกระทำผิดวินัยร่วมกันหรือไม่ อ.ก.พ. สามัญไฉมีอำนาจพิจารณาโทษทางวินัย เพื่อให้การพิจารณาโทษทางวินัยดังกล่าวเป็นไปตามระเบียบและกฎหมายที่เกี่ยวข้องจึงขอหารือว่า ตามที่สำนักงาน ป.ป.ท. ส่งสำเนารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เพื่อให้พิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา จำนวน ๓๐ ราย กรณีทุจริตในการปลูกป่าชายเลนดังกล่าว เป็นกรณีการกระทำความผิดวินัยร่วมกันหรือไม่ และ อ.ก.พ. สามัญไฉมีอำนาจพิจารณาโทษทางวินัย ตามมาตรา ๘๗ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑) พิจารณาข้อหารือของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) ผู้แทนกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานปลัดกระทรวง กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช) และผู้แทนสำนักงาน ป.ป.ท. เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว เห็นว่าข้อหารือนี้มีประเด็นที่ต้องพิจารณาสองประเด็นและมีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การทุจริตในการปลูกป่าชายเลนตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการผู้ถูกกล่าวหา จำนวน ๓๐ ราย เป็นการกระทำความผิดวินัยร่วมกันหรือไม่ เห็นว่า กรณีนี้ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยชี้มูลของคณะกรรมการ ป.ป.ท. และมติของคณะกรรมการ ป.ป.ท. ว่าได้พิจารณาไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดข้าราชการในสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม จำนวน ๓๐ ราย ซึ่งมีหน้าที่รับผิดชอบในหน่วยปลูกฟื้นฟูป่าชายเลนและสถานีพัฒนาทรัพยากรป่าชายเลนที่แตกต่างกันในแต่ละเขตพื้นที่ กระจายอยู่ใน ๓ จังหวัด ได้แก่ จังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ และจังหวัดสตูล โดยในการไต่สวนข้อเท็จจริงได้แยกพิจารณารายสำนวน ในแต่ละสำนวนมีข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาเพียง ๑ ราย ปรากฏข้อมูลเกี่ยวกับสถานะของผู้ถูกกล่าวหา หน้าที่และอำนาจของผู้ถูกกล่าวหา การกระทำความผิดของผู้ถูกกล่าวหา และช่วงเวลาที่เกิดการกระทำความผิด โดยไม่ปรากฏว่ามีกรกล่าวหาหรือมีพยานหลักฐานว่าความผิดนั้นเกิดขึ้นโดยการกระทำร่วมกันของผู้ถูกกล่าวหาด้วยกัน หรือร่วมกับบุคคลอื่นกระทำความผิด ไม่ว่าจะเป็นในส่วนเจตนาในการกระทำความผิดร่วมกัน การแบ่งงานกันทำ หรือการร่วมกันกระทำความผิดในพื้นที่เดียวกัน นอกจากนี้ ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏพฤติการณ์และพยานหลักฐานว่าคณะกรรมการจ่ายเงินค่าจ้างลูกจ้างชั่วคราวมีเจตนาที่จะร่วมกระทำการทุจริตเบิกเงินค่าจ้างมาตั้งแต่ต้น ทั้งจากผลการตรวจสอบของคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินก็เพียงขอให้ต้นสังกัดดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวเท่านั้น ไม่ปรากฏพฤติการณ์และพยานหลักฐานเพียงพอแก่การแจ้งข้อกล่าวหา จึงเห็นควรยุติเรื่อง ดังนั้น การทุจริตในการปลูกป่าชายเลนตามข้อหารือนี้ จึงเป็นกรณีการกระทำความผิดของข้าราชการผู้ถูกกล่าวหาเป็นรายบุคคลแต่ละรายแยกกัน มิได้เป็นการกระทำความผิดวินัยร่วมกัน การกระทำทั้งปวงเพียงแต่เป็นการกระทำอย่างเดียวกันในต่างพื้นที่และในเวลาใกล้เคียงกัน ไม่ใช่การร่วมกันทำในเรื่องเดียวกัน

ประเด็นที่สอง ผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ข้าราชการจำนวน ๓๐ ราย กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ท. ชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง เห็นว่า โดยที่มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง^๓ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการของฝ่ายบริหารในการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๕๑ กำหนดว่า เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการ ป.ป.ท. ส่งรายงาน เอกสาร และความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่า รายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของ คณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดวินัยข้าราชการสังกัดสำนักงาน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช การพิจารณาสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชา ผู้ถูกกล่าวหาดังกล่าว ย่อมต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของข้าราชการนั้น

โดยที่การดำเนินการทางวินัยกรณีการทุจริตในการปลูกป่าชายเลนตามข้อหาเรื่องนี้ ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมิได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ แต่เป็นการดำเนินการทางวินัยตามการชี้ มูลความผิดทางวินัยโดยคณะกรรมการ ป.ป.ท. และผลการวินิจฉัยของคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงข้าราชการสังกัดสำนักงาน ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช เป็นรายบุคคลแต่ละรายแยกกัน จึงมิใช่กรณี คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติชี้มูลข้าราชการว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงร่วมกันในเรื่องเดียวกัน ที่ต้องปฏิบัติตามหนังสือ สำนักงาน ก.พ. ที่ นร ๑๐๑๑/ว๖ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

^๓มาตรา ๔๐ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดกระทำการทุจริตในภาครัฐ และเป็นกรณีที่มีมูลความผิดทางวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิด ที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงาน เอกสาร และความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ท. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี

ซึ่งมาตรา ๔๗^๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ กำหนดว่า กรณีข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณีพิจารณา ดังนั้น ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุข้าราชการซึ่งถูกชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ในกรณีนี้จึงได้แก่ ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม อธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง และอธิบดีกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช จึงต้องส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณาโทษตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ท. มีมติ

(นายปรกรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กรกฎาคม ๒๕๖๗

มาตรา ๔๗ ภายใต้อำนาจผู้บังคับบัญชาข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ลงโทษปลดออกหรือไล่ออกตามความร้ายแรงแห่งกรณี ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อนจะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษลงต่ำกว่าปลดออก

ในกรณีที่คณะกรรมการสอบสวนหรือผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง หรือผู้มีอำนาจตามมาตรา ๔๔ เห็นว่าข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใดกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ ส่งเรื่องให้ อ.ก.พ. จังหวัด อ.ก.พ. กรม หรือ อ.ก.พ. กระทรวง ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาสังกัดอยู่ แล้วแต่กรณี พิจารณา เมื่อ อ.ก.พ. ดังกล่าวมีมติเป็นประการใด ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งมีอำนาจสั่งบรรจุตามมาตรา ๕๗ สั่งหรือปฏิบัติให้เป็นไปตามนั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ.